

изображението на Иванъ Шишманъ, като прѣдъ иконата на Божийтъ угодникъ, защото той за нея е българскій свѣтецъ, отъ нейната вѣра, отъ нейното племе. За свободата на свойтъ народъ тя би се хвърлила връзъ ножове, и би отишла въ огънь! Щастливъ богатиръ е въйводата! Въ неговитѣ ржцѣ сж сждбинитѣ на народа. О, какъ би тя желала да бѣде едната отъ дѣвицитѣ на вѣщийтъ Вукъ, които помагали на юнацитѣ да побѣждаватъ враговетѣ.

Така тя слушаше, мисляше прѣзъ нощта и заспа въ сладки мечтания за въйводата, за България, за свободата, за царъ Иванъ Шишманъ.

На другий день, отъ зори, старийтъ Стефанъ захвана да се расперѣжда. Малко сж пасбищата, нѣма да стигнатъ за прѣзъ зимата, защото въ Балкана нѣма още снѣгъ; а въ Добруджа пасбища довольно; ето той и испраща сто и педесетъ свѣцѣ на кѣшлата, заедно съ тѣхъ бащата и майката на Мария, Мария, двама правнука и единъ опитенъ овчаръ, — въйводата, който вече се бѣ облѣкълъ въ овчарски кожухъ. Четири натоварени магараета, покрити съ плѣсть, и два коня ще занесътъ всичката домашна покъщнина, потрѣбна за прѣзъ зимата; около тѣхъ се въртятъ три космаги балкански кучета, а връзъ товара сѣди единъ пѣтелъ. Паспортитѣ сж завѣрени въ Сливенъ. Сбогомъ да вървимъ, — врѣме е! Кервана тръгна на пѣтъ и потегли къмъ Ичера, а старийтъ Стефанъ заповѣда да извѣдѣтъ отъ яхъра цеговий Сивко и рѣче:

— Азъ ще ги испратя задъ Ичера; ще донеса нѣкоя дива свиня, пригответе соль и сждлинитѣ.

Стареца нищо не забравяше.

Сивийтъ ждребецъ отъ Чирпанъ, сѣкашъ че ли бѣше сивийтъ конь на Крали Марка, може би неговъ наслѣдникъ. Стареца преглѣда коланитѣ, ремѣцитѣ на сѣдлото и юздитѣ, потупка веднѣжъ-дважъ Сивко, приплѣсна пушката прѣзъ рамо, затыкна пищовитѣ и ятагана, легко въсѣдна коньтъ, намѣсти се на сѣдлото, подсвирина на ловджийскитѣ кучета и захвана да прѣпуска на дѣс-